

Wnoszący odwołanie twierdzą również, że zaskarżona decyzja jest aktem regulacyjnym z tego względu, że:

- a) Zgodnie z orzecznictwem wszystkie akty o charakterze generalnym, które nie są aktami ustawodawczymi, są aktami regulacyjnymi;
- b) Okoliczność, że zaskarżona decyzja nadaje moc prawną umowie o wystąpieniu, która ma wyższą rangę niż akty przyjęte przez instytucje UE, nie ma istotnego znaczenia;
- c) Argument, że umowę o wystąpieniu można uznać za zewnętrzny odpowiednik wewnętrznego aktu ustawodawczego jest błędny;
- d) Argument, że zaskarżona decyzja korzysta z silnej legitymacji demokratycznej jest nieprawidłowy.

(¹) Decyzja Rady (EU) 2020/135 z dnia 30 stycznia 2020 r. (Dz.U. 2020, L 29, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Stade
(Niemcy) w dniu 17 sierpnia 2021 r. – Wnioskodawczyni 1 i in. / Bundesrepublik Deutschland**

(Sprawa C-504/21)

(2021/C 490/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichts Stade

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: wnioskodawczyni 1, wnioskodawca 2, wnioskodawca 3, wnioskodawca 4, wnioskodawca 5

Strona przeciwna: Bundesrepublik Deutschland (zastępowana przez Bundesamt für Migration und Flüchtlinge)

Pytania prejudycjalne

a. *Dochodzenie praw na drodze sądowej*

1) Czy art. 27 [rozporządzenia Dublin III] (¹), ewentualnie w związku z art. 47, art. 51 ust. 1 karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą praw podstawowych”), jednakże z uwzględnieniem przepisów dyrektywy Rady 2003/86/WE (²) z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin, należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, jest zobowiązane do zapewnienia wnioskodawcom – w szczególności dzieciom – przebywającym we wnioskującym państwie członkowskim i żądającym przekazania na podstawie art. 8, 9 lub 10 rozporządzenia Dublin III, lub członkom ich rodziny w państwie członkowskim, do którego skierowano wniosek w rozumieniu art. 8, 9, lub 10 rozporządzenia Dublin III, skutecznego środka prawnego przed sądem w państwie członkowskim, do którego skierowano wniosek, przeciwko decyzji odmownej tego państwa?

2) W razie udzielenia na pytanie a.1. odpowiedzi przeczącej:

Czy w takim przypadku przedstawione powyżej prawo do skutecznego środka prawnego wynika w braku dostatecznej regulacji w rozporządzeniu Dublin III bezpośrednio z art. 47 karty praw podstawowych, ewentualnie w związku z art. 7, 9 i 33 tej karty (zob. wyroki Trybunału: z dnia 7 czerwca 2016 r., C-63/15, Mehrdad Ghezl bash, pkt 51–52 (³); z dnia 26 lipca 2017 r., C-670/16, Tsegezab Mengesteab, pkt 58 (⁴))?

3) W razie udzielenia na pytanie a.1. lub pytanie a.2. odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 47 karty praw podstawowych, ewentualnie w związku z zasadą lojalnej współpracy, (zob. wyrok Trybunału z dnia 13 listopada 2018 r., C-47/17 i C-48/17, X (⁵)), należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, jest zobowiązane do poinformowania wnioskującego państwa członkowskiego o środku prawnym wniesionym przez wnioskodawców przeciwko odmowie przyjęcia wniosku, oraz że wnioskujące państwo członkowskie jest zobowiązane do niepodejmowania decyzji co do istoty w sprawie wniosku o udzielenie azylu złożonego przez wnioskodawców do chwili negatywnego zakończenia postępowania w sprawie środka prawnego?

- 4) W razie udzielenia na pytanie a.1. lub pytanie a.2. odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 47 karty praw podstawowych, ewentualnie z uwzględnieniem kryteriów znajdujących wyraz w motywie 5 rozporządzenia Dublin III, należy interpretować w takim przypadku jak niniejszy w ten sposób, że zobowiązuje on sądy państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, do zagwarantowania ochrony prawnej z zastosowaniem trybu pilnego? Czy sądom państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, są wyznaczone czasowe wymogi dla podjęcia rozstrzygnięcia w przedmiocie środka prawnego?

b. *Przejęcie odpowiedzialności*

- 1) Czy art. 21 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia Dublin III w związku z art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1560/2003 zmienionego rozporządzeniem (UE) nr 118/2014⁽⁶⁾ (rozporządzeniem wykonawczym) – zasadniczo – powoduje niepodlegające zaskarżeniu przejście odpowiedzialności na wnioskujące państwo członkowskie, jeżeli państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, we właściwym terminie odrzuci zarówno pierwotny wniosek, jak i wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy (zob. wyrok Trybunału z dnia 13 listopada 2018 r., C-47/17 i C-48/17, pkt 80)?

- 2) W razie udzielenia na pytanie b.1 odpowiedzi twierdzącej:

Czy jest tak również w przypadku, gdy decyzje odmowne państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, są sprzeczne z prawem?

- 3) W razie udzielenia na pytanie b.2 odpowiedzi przeczącej:

Czy osoba ubiegająca się o azyl może powołać się we wnioskującym państwie członkowskim wobec państwa, do którego skierowano wniosek, na sprzeczne z prawem przejście odpowiedzialności z powodu nieposzanowania kryteriów odpowiedzialności dotyczących łączenia rodzin (art. 8–11, 16, 17 ust. 2 rozporządzenia Dublin III)?

c. *Kolejny wniosek*

- 1) Czy art. 7 ust. 2 i art. 20 ust. 1 rozporządzenia Dublin III należy interpretować w ten sposób, że przepisy te nie wyłączają zastosowania przepisów rozdziału III oraz przeprowadzenia postępowania w sprawie przejścia zgodnie z rozdziałem VI sekcja II rozporządzenia Dublin III w przypadkach, w których wnioskodawcy złożyli już we wnioskującym państwie członkowskim wniosek o udzielenie azylu i wniosek ten został pierwotnie odrzucony przez wnioskujące państwo członkowskie jako niedopuszczalny na podstawie art. 33 ust. 2 lit. c) w związku z art. 38 dyrektywy 2013/32/UE⁽⁷⁾, jednak w międzyczasie – na przykład w następstwie faktycznego odstąpienia od „Deklaracji UE-Turcja z dnia 18 marca 2016 r. (zob. EN P-000604/2021, Answer given by Ms Johansson on behalf of the European Commission z dnia 1 czerwca 2021 r.) – we wnioskującym państwie członkowskim jest prowadzone dopuszczalne postępowanie w sprawie kolejnego wniosku?

- 2) W razie udzielenia na pytanie c.1. odpowiedzi przeczącej:

Czy art. 7 ust. 2 i art. 20 ust. 1 rozporządzenia Dublin III w przypadku opisanym w pytaniu c.1. należy interpretować w ten sposób, że nie wyłączają one zastosowania przepisów rozdziału III oraz przeprowadzenia postępowania w sprawie przejścia zgodnie z rozdziałem VI sekcja II rozporządzenia Dublin III w przypadkach związanych z zastosowaniem kryteriów odpowiedzialności dotyczących łączenia rodzin (art. 8–11, 16 rozporządzenia Dublin III)?

- 3) Czy art. 17 ust. 2 rozporządzenia Dublin III ma wciąż zastosowanie, jeśli wnioskodawcy złożyli już we wnioskującym państwie członkowskim wniosek o udzielenie azylu i wniosek ten został pierwotnie odrzucony przez wnioskujące państwo członkowskie jako niedopuszczalny na podstawie art. 33 ust. 2 lit. c) w związku z art. 38 dyrektywy 2013/32/UE, jednak w międzyczasie – na przykład w następstwie faktycznego odstąpienia od „Deklaracji UE-Turcja z dnia 18 marca 2016 r.” (zob. EN P-000604/2021, Answer given by Ms Johansson on behalf of the European Commission z dnia 1 czerwca 2021 r.) – we wnioskującym państwie członkowskim jest prowadzone dopuszczalne postępowanie w sprawie kolejnego wniosku?

- 4) W razie udzielenia na pytanie c.3. odpowiedzi twierdzącej:

Czy art. 17 ust. 2 rozporządzenia Dublin III przyznaje osobom ubiegającym się o azyl prawo podmiotowe, którego można dochodzić w państwie, do którego skierowano wniosek? Czy istnieją w tym względzie wynikające z prawa Unii wymogi w zakresie wykonywania przez władze krajowe uprawnień dyskrecjonalnych, na przykład wymóg poszanowania jedności rodziny, dobra dziecka, czy też kwestia ta podlega wyłącznie prawu krajowemu?

d. *Prawa podmiotowe członka rodziny przebywającego w państwie członkowskim, do którego skierowano wniosek*

Czy również członkowi rodziny przebywającemu już w państwie członkowskim, do którego skierowano wniosek, przysługuje prawo, którego można dochodzić na drodze sądowej, do domagania się przestrzegania art. 8 i nast. rozporządzenia Dublin III i związanych z tym przepisów dotyczących przekazania (art. 18, 29 i nast. rozporządzenia Dublin III; ewentualnie w związku z motywami 13, 14 i 15 rozporządzenia Dublin III w związku z art. 47 karty praw podstawowych) lub art. 17 ust. 2 rozporządzenia Dublin III?

- (¹) Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31).
- (²) Dyrektywa Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (Dz.U. 2003, L 251, s. 12).
- (³) ECLI:EU:C:2016:409.
- (⁴) ECLI:EU:C:2017:587.
- (⁵) ECLI:EU:C:2018:900.
- (⁶) Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 30 stycznia 2014 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1560/2003 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. 2014, L 39, s. 1).
- (⁷) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej 2013/32/EU (Dz.U. 2013, L 180, s. 60).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 10 lutego 2021 r. w sprawie T-488/18, XC / Komisja, wniesione w dniu 20 sierpnia 2021 r. przez XC

(Sprawa C-527/21 P)

(2021/C 490/19)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: XC (przedstawiciel: adwokat F. Rosi)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 10 lutego 2021 r. w sprawie T-488/18, XC/Komisja;
- stwierdzenie nieważności trzech decyzji zaskarżonych w pierwszej instancji lub, tytułem ewentualnym, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- zobowiązanie Komisji do naprawienia szkody, której wysokość na zasadzie słuszności ustali Trybunał lub, tytułem ewentualnym, przekazanie tej kwestii do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach lub, tytułem ewentualnym, orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie dzieli się na cztery części.

Pierwsza część, dotycząca oddalenia wniosku o stwierdzenie nieważności listy rezerwy kadrowej konkursu otwartego EPSO/AD/356/18 (pkt 173–182 zaskarżonego wyroku)

W tym względzie wnoszący odwołanie podnosi naruszenie zasady kontrydiktoryjności, naruszenie i błędne zastosowanie zasad ustanowionych w orzecznictwie dotyczącym stwierdzenia nieważności listy rezerwy kadrowej konkursów otwartych, naruszenie art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w odniesieniu do skutecznej ochrony sądowej, brak uzasadnienia i nielogiczny charakter zaskarżonego wyroku, a także przeinaczenie i wypaczenie okoliczności faktycznych sprawy.

Druga część, dotycząca oddalenia wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2018) 3969 z dnia 19 czerwca 2018 r. w zakresie dostępu do dokumentów (pkt 141–172 de zaskarżonego wyroku)